

Lumsk, Sk?rgaards?

Nu glider Baaden
mod Skrgaardsen,
en i Havet
med grnne Strande.
Her lever Blomster
for ingens jne,
de staar saa fremmed
og ser mig lande.

Mit Hjrte blir som
en Fabelhave
med samme Blomster
som en ejer.
De taler sammen
og hvisker slsomt,
som Brn de mdes
og ler og nejer.

Her var jeg kanske
i Tidens Morgen
som hvid Spira
engang at finde.
Jeg kender Duften
igen fra fordum,
jeg sklver midt i
et gammelt Minde.

Mit je lukkes,
en fjrn Erindring
har lagt mit Hode
ned til min Skulder.
Saa ttner Natten
ind over en,
kun Havet buldrer
Nirvanas Bulder.